

ΑΓΟΡΑ ΔΙΟΛΟΟΥΣ

ΕΠΙΚΑΙΡΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ · ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ · ΞΑΤΥΡΙΚΗ · ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΚΗ

Γ. Μ. 03

ΕΚΔΟΤΗΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ

Γ. ΜΑΝΟΥΣΟΣ

Α. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ

Θ. ΜΠΕΝΑΣ

1 Ιανουαρίου 1909

ΤΟ ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΜΑΣ ΑΡΘΡΟΝ

Εἰς μέγας νεκρὸς κηδεύεται σήμερον.

Πραγματικῶς μεταξὺ τῶν ἐτῶν, ἅτινα εἰς τὴν καθόλου ἱστορίαν καὶ ἰδιαιτέρως εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς θωμανικῆς αὐτοκρατορίας, θὰ καταλάβουσι ἐπίζηλον θέσιν εἶναι καὶ τὸ ἔτος τὸ ὁποῖον ἀποχαιρέτιζομεν σήμερον.

Εἶχε φθάσει πλέον ἡ κατάστασις εἰς τὸ ἀπροχώρητον. Ἐσωτερικῶς τὸ κράτος κατέρρεεν καὶ μόνον ἐρείπια ἕμενον προκαλοῦντα τὸν οἰκτον. Ἡ πατρίς μας εἶχε κηρυχθῆ ὡς ἀσθενὴς ἐτοιμοθάνατος, οὐτινος οἱ κληρονόμοι ἐφιλονεῖκουν ποῖος νὰ ἀρπάσῃ τὸ μεγαλύτερον τμήμα ἐκ τῆς κληρονομίας. Ἦδη ἐκάστη τῶν Μ. Δυνάμεων καὶ ἕκαστον τῶν παρ' ἡμᾶς κρατῶν, ἤγειρεν ἀξιώσεις ἐπὶ ἰδιαιτέρου τμήματος τῆς χώρας, καὶ ἡ μόνη αἰτία, ἔλεγον, δι' ἣν ἡ διανομὴ ἀεδάλλοτο ἦτο ἡ ἀσυμφωνία τῶν Δυνάμεων.

Εὐτυχῶς ἡ 10 Ἰουλίου διὰ τῆς μεταπολιτεύσεως ἐθῆκε τέρμα εἰς τὴν βουλιμίαν, ταύτην τῶν Μ. Δυνάμεων ἀφ' ἑνὸς, ἐνῶ ἀφ' ἑτέρου ὑπέσχετο τὴν ἐσωτερικὴν ἀνοργάνωσιν καὶ τὴν διόρθωσιν τῶν κακῶς κειμένων.

Οἱ ἐσωτερικοὶ περισπασμοὶ οἱ προσερχόμενοι ἐκ τῶν φυλετικῶν διαμαχῶν διεκόπησαν καὶ ὑπάρχει ἡ βέβαιος πεποίθησις ὅτι ἂν λείψουν οἱ σωθινισμοὶ καὶ οἱ περὶ κρατοῦσης φυλῆς ἀκαταλόγιστοι ἀπαιτήσεις τινῶν, τότε θὰ παύσουν ἐντελῶς καὶ διὰ τοῦ σεβασμοῦ τῶν δικαίων καὶ δικαιωμάτων καὶ τῶν ἀτόμων καὶ τῶν ἐθνικοτήτων θὰ παγιωθῇ τάξις μόνιμος, θὰ ἰδρυθῇ βιώσιμος εἰς τὸ Κράτος κατάστασις, ἐξ ἧς καὶ μόνης δεόν νὰ περιμένωμεν τὴν πρόοδον καὶ ἀνόρθωσιν τοῦ Κράτους.

Ἄλλ' ἵνα κατορθωθῇ ὥστε τὸ κράτος μας εὖρη τὸν ἀπαιτούμενον καιρὸν πρὸς ἀνοργάνωσιν, πρέπει νὰ λείψωσιν οἱ ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ περισπασμοὶ. οἵτινες προσελκύοντες τὴν προσοχὴν μας πρὸς ἄλλο σημεῖον δὲν ἐπιτρέπουσι τὸν ἀγῶνα τῆς περισυλλογῆς.

Ἡ Ρωσία, ἣτις ἀνέκαθεν ἐπενέβαινε εἰς τὰ ἐσωτερικά μας καὶ ἔχι βεβαίως χάριν τοῦ συμφέροντος τῆς χώρας μας, εὕρισκομένη εἰσέτι ὑπὸ τὰς συνεπειὰς τοῦ τελευταίου αὐτῆς ἀτυχοῦς πολέμου καὶ τῶν ἐσωτερικῶν περισπασμῶν, δὲν δύναται ἤδη ἢ νὰ περιορίσῃ τὰς ἀξιώσεις τῆς καὶ ὑπὸ ἄλλο πλέον πρόσχημα νὰ περιβάλλῃ αὐτάς. Οὕτω ἡ πρότασις περὶ ὁμοσπονδίας τῶν βαλκανικῶν κρατῶν, ἀποποιουμένων τινῶν, ὅσα δὲν ἀσπάζονται ἢ δὲν δύνανται νὰ ἀνεχθῶσι τὸ πρόγραμμά τῆς, μόνον σκοπὸν ἔχει τὴν τοιαύτην ὁμοσπονδίαν νὰ ὑπαγάγῃ ὑπὸ τὰς ἐμπνεύσεις αὐτῆς, ἀφοῦ τῇ εἰσηγήσει αὐτῆς καί, οὕτως εἰπεῖν, τῇ προστασίᾳ τῆς θὰ συστηθῇ αὕτη. Εἶναι τὸ σχέ-

διον ἐκεῖνο καθ' ὃ δὲ Μ. Ναπολέον διηύθυνε διὰ τῆς ὁμοσπονδίας τῶν παραρρηγίων κρατῶν τὴν Γερμανίαν.

Ἐννοεῖται ὅτι ἡ ἀξίωσις αὕτη θὰ ἐπιβληθῇ διὰ τῶν σλαβικῶν κρατῶν, ἅτινα θὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὴν ὁμοσπονδίαν.

Ἰπὸ τὸ ἴδιον πνεῦμα τὴν ὁμοσπονδίαν αὐτὴν ζητεῖ νὰ πραγματοποιῆ καὶ ἡ Αὐστρία, ἣτις δὲν ἐκλείσεν ἀκόμη τοὺς μετὰ τοῦ κράτους μας λογαριασμούς. Καὶ αὕτη ἐπιζητοῦσα τὴν σύστασιν τῆς ὁμοσπονδίας ζητεῖ τὴν ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Ἰδρυσιν αὐτῆς καὶ ἐλπίζει ὅτι διὰ τῆς Ρουμανίας καὶ Βουλγαρίας θὰ δευθῆν τὴν ὁμοσπονδίαν ταύτην.

Ἐννοεῖται ὅτι ὀπισθεν τῆς Αὐστρίας ὑποκρύπτεται καὶ ἡ Γερμανία, ἣτις ἐλπίζει νὰ ἐπιβάλλῃ πάλιν τοιοῦτοτρόπως τὴν ἀποικιακὴν τῆς ἐν τῷ Κράτει μας πολιτικὴν καὶ συμπληρώσῃ οὕτω τὰς ἐν τῷ νομῷ Ἰκονίου καὶ Συρίας ἀποικίας τῆς.

Ἡ Γαλλία μὴ θέλουσα νὰ χωρισθῇ συμμάχου, ἣτις τόσα ἤδη ἐστοίχισεν εἰς αὐτὴν, δὲν θὰ ἐβλεπε μὲ δύστροπον ὄμμα τὴν ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Ρωσίας Ἰδρυσιν τοιαύτης ὁμοσπονδίας, ἐξ ἧς ἐλπίζει τοῦλάχιστον ἐμπορικὰ κέρδη νὰ ἀποκτήσῃ καὶ ἐν ἀντίδοτον τῶν 13 δισεκατομμυρίων, ἅτινα εἰς τὴν Ρωσίαν ἐδάνεισεν, χωρὶς νὰ ἀπολέσῃ καὶ πᾶσαν ἐπὶ τῆς Συρίας ἀξίωσιν, ἣν καὶ ἡ τελευταία προκήρυξις τοῦ ἐν Παρισίοις Συριακοῦ Κομιτάτου ἀφήνει εἰς ἡμᾶς νὰ διδῶμεν.

Ἡ δὲ Ἰταλία, ἣτις εἶναι ἡ πλειότερον πάσης ἄλλης ταραχθεῖσα διὰ τὴν καταστροφὴν τῶν σχεδίων τῆς ἐπὶ τῶν παρὰ τὸ Ἀδριατικὸν πέλαγος χωρῶν, ἀπεκάλυψεν ἐν τῇ συγχύσει τῆς τὴν μετὰ τῆς Ρωσίας συμφωνίαν αὐτῆς, θὰ εἶναι δὲ πρόθυμος ὅπως ὑποστηρίξῃ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλον συνδυασμὸν, ἀρκεῖ νὰ ἐξησφάλιζεν εἰς αὐτὴν τὴν ἐλπίδα προσεχοῦς ἐν τῷ μέλλοντι ὑποστηρίξεως τῶν σχεδίων τῆς καὶ ἐκεῖ καὶ εἰς τὴν Τύνιδα.

Ἡ Ἀγγλία ἴσως θὰ ἦναι ἡ μόνη, ἣτις θὰ κηρυχθῇ κατὰ πάσης ὁμοσπονδίας καὶ κατὰ πάσης στενωτέρας προσεγγίσεως τῶν Βαλκανικῶν κρατῶν. Κρατοῦσα τὴν Αὐστρίαν εἰς διάστασιν πρὸς τὴν Τουρκίαν διὰ τὸ Βοσνιακὸν ζήτημα, τὴν Βουλγαρίαν διὰ τὴν ἀακήρυξιν τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς, ἐγείρουσα ἀξιώσεις διὰ τὴν Σούδα, παρεντιθεμένη μεταξὺ Αὐστρίας καὶ Ρωσίας ἐπεμδᾶσα μεταξὺ Αὐστρίας καὶ Ρωσίας πρὸς αὐξήσιν τῆς ψυχρότητος, τείνει πρὸς τὸ παρὸν ὅπως ὑποστηρίξῃ τὴν Τουρκίαν μὲ μόνον τὸ κέρδος, ὅπως τὸ μὲν Αἰγυπτιακὸν ζήτημα ἀναβληθῇ, μεταχειρισθῇ δὲ τὸ ἐπὶ τοῦ μωαμεθανικοῦ κόσμου γόητρον τοῦ Καλίφου, ἵνα συγκρατῆ τοὺς ἐν ταῖς Ἰνδίας Μωαμεθανοὺς πιστοὺς εἰς αὐτὴν, ἀναστῆλουσα οὕτω ἐξέγερσιν, ἣτις ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν τείνει νὰ ἐξαφανίσῃ τὸ ἐπὶ τῶν Ἰνδιῶν κράτος τῆς. Ἐνόσῳ ἠπειλεῖτο τοῦτο ἐξῶθεν ἐφρόντιζε νὰ ὑποκινή ταραχὰς ἐν Ἀραβίᾳ καὶ προσεπάθει διὰ τῆς Ἰδρυσεως Ἐμράτου ἰσχυ-

ροῦ νὰ ἀντικαταστήσῃ δι' αὐτοῦ τὴν ἐπιβολήν, ἣν τὸ Καλιφάτον ἤσκει ἐπὶ τοῦ μωαμεθανικοῦ κόσμου. Ὅταν ὅμως ὁ ἀσθενὴς ἔδειξε σημεῖα ζωῆς, ἐφρόντισε νὰ ἐπέλθῃ ἰατρὸς αὐτόκλητος πρὸς θεραπείαν. Ἐγκαταλείψασα τὰ ἀρχαῖα σχέδια. Τοῦτο θὰ διαρκέσῃ τόσον χρόνον, ὅσον θὰ ἀπαιτήσῃ τὸ ἐν ταῖς Ἰνδίας καὶ τῇ Αἰγύπτῳ συμφέρον ἡμῶν. Ἐπειδὴ ὅμως καὶ εἰς αὐτὴν καὶ εἰς τὴν Ρωσίαν ἐκρειάζετο κάποιος ἀσθενὴς πρὸς θεραπείαν καὶ κληρονομίαν, πρόχειρος τοιοῦτος εὐρέθη ἡ Περσία, ἣτις ὑπάρχει κίνδυνος νὰ χρησιμεύσῃ ἐπὶ πολὺ εἰσέτι τὸ στάδιον τῶν ἀλλοθρόπων φροντίδων καὶ αὐτῆς καὶ τῶν λοιπῶν Δυνάμεων.

Ὁ μέγας λοιπὸν νεκρὸς ὁ κηδευόμενος σήμερον ἀφήσει βαρεῖαν κληρονομίαν διὰ τὸ 1909.

Διότι ὁ ἀγὼν ἡμῶν περὶ αὐτοπαρξίας καὶ ἀνορθώσεως ἐν ἐπερατώθῃ, ἀλλ' ἀπλῶς ἤρχισε μόνον. Δι' ὧν δὲ τῶν ξένων σχεδίων καὶ τῶν ξένων πόθων πρέπει νὰ διαλευκώσωμεν χωρὶς νὰ προσκρούσωμεν εἰς κανένα σκόπελον.

Καὶ δὲν λησμονοῦμεν ὅτι καὶ οἱ ἐκκρεμεῖς ἡμῶν μετὰ τῶν ξένων λογαριασμοί, οἱ ἕνεκα τῶν μετὰ τὴν 10ην Ἰουλίου ἐξωτερικῶν γεγονότων ἀνοιγόντες δὲν ἐκλείσαν εἰσέτι. Οὐτε θέλομεν δὲ καὶ ἀπλοῦν ὑπαιγιμὸν νὰ κάμωμεν διὰ τὰς προσπάθειας ἄλλων κρατῶν μικροτέρων, τὰ ὁποῖα ἐζήτησαν ἤδη καὶ θὰ ζητήσουν καὶ ἐν τῷ μέλλοντι ἴσως νὰ παρεμβάλουν προσκόμματα εἰς τὴν ἐπὶ τὰ πρόσω πορείαν μας.

Ἴνα κατορθώσωμεν τὸ ἀρχόμενον ἔτος, νὰ παρέλθωμεν χωρὶς νὰ προσκόψωμεν, παγιωθῶμεν δὲ ἐξωτερικῶς, χρειάζεται πρῶτιστα πάντων ἐφεκτικότης καὶ μεγίστη σύνεσις εἰς τὰ ἐξωτερικὰ ζητήματα, μετριοπάθεια δὲ καὶ ἀποφυγὴ πάντων τῶν σωβινιστικῶν σχεδίων ἐν τῷ ἐσωτερικῷ καὶ δὴ ὑπὲρ πᾶν ἄλλο δικαιοσύνη καὶ φρόνησις. Τότε λήγοντος τοῦ 1909 θὰ εἰμεθα εἰς θέσιν νὰ εἴπωμεν ὅτι τὴν μεγάλην κληρονομίαν τοῦ ἀπερχομένου ἔτους ὄχι μόνον δὲν διεσπαθίσασμεν, ἀλλὰ ὡς καλοὶ νοικοκυραῖοι διεφυλάξαμεν καὶ ἐτακτοποιήσαμεν καὶ διερρυθμίσαμεν.

Δ. Π. ΦΩΤΕΙΝΟΣ

ΜΑΝΑ ΚΑΙ ΚΟΡΗ

— Μάννα μου, πές, νὰ σὲ χαρῶ,
Γιατὶ πονῶ καὶ σπαρταρῶ
Σὰν τὸ πιασμένο ψάρι
Σὰν βλέπω ἓνα παλληκάρι ;

— Κόρη μου, ποῖος νὰ σοῦ τὸ πῆ
Ποῦ τῶχει ὁ κόσμος ἐντροπή,
Κι' ὁ ξεμολόγος κρίμα ;
Κάλλι ἄς σὲ δῶ στὸ μαῦρο μνήμα.

— Μάννα μου, πές, γιατί ριγῶ,
Σὰν μὲ φανάζει, Μαριγῶ,
Καὶ εἶναι ποῦ μὲ λυώνει
Στὴν πόρτα μας σὰν μ' ἀνταμώνει ;

— Κόρη μου, μὴν ξαναρωτᾶς,
Κάλλιο κρυφὸ νὰ τὸ κρατᾶς,
Καὶ σὰν γενῆς μεγάλη,
Ἐνα πουλι θὰ σοῦ τὸ ψάλλῃ.

— Ἀχ μάννα, λέγε μου γιατί,
Τὰ δύο μου χέρια σὰν κρατῆ
Καὶ μὲ γλυκοφιλάῃ,
Μιὰ φλόγα μὲ λιγοθυμάει ;

— Ἀχ κόρη μου, καλὰ ρωτᾶς
Καιρὸς μαντήλια νὰ κεντᾶς,
Νὰ βάλῃς τὸ στεφάνι,
Καὶ τότε ὁ πόνος σου θὰ γιάνῃ.

Α. Ε.

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ

ΑΙ ΔΥΝΑΜΕΙΣ

Τὰ μεγάλα γεγονότα μᾶς ἐπιβαρύνουν διὰ νέων γνώσεων. Ὁ Ρωσοϊαπωνικὸς πόλεμος μᾶς ἔμαθε τὴν γεωγραφίαν τῆς Μαντσουρίας. Ἡ ἀποστασία τοῦ Ἰσμαὴλ πασᾶ μερικὰ δνόματα χωρίων περὶ τὸ Βιρὰν-σεχίρ. Τὰ ἐν Μαρόκῳ, τὴν ὑπαρξίν κάποιος Καζαμπλιάκας καὶ ἡ ἀνακλήρως ἐν Τουρκίᾳ τοῦ συντάγματος, τὰς λέξεις προσαρτῶ προσάρτησις συνδιάσκεψις, πραξικόπημα, τετελεσμένον γεγονός. Αἱ τελευταῖαι λοιπὸν αὐταὶ λέξεις ἐπλούτησαν τὸ λεξιλόγιον τῆς ὁμιλουμένης. Ἐγιναν ψωμί καὶ τυρί. Ἀκούονται ἐκφερόμενα καὶ ἀπ' ἐκείνους οἱ ὅποιοι μέχρι τοῦδε οὐδέποτε εἶχον ὑποψιασθῆ τὴν ὑπαρξίν τῆς. Μὲ μίαν μόνον μικρὰν γραμματικὴν διαφορὰν. Καὶ ἐφαρ-

μόζεται ἀβασανίστως παντοῦ. Καὶ εἰς τὰς ἐμπορικὰς καὶ εἰς τὰς οἰκογενειακὰς συνομιλίαις. Ἀποδείξει μᾶς τοιαύτης ἐφαρμογῆς θὰ σᾶς παραθέσω ἀμέσως κατωτέρω.

Προχθὲς ζαλισθεὶς ἀπὸ τὴν ἐργασίαν τοῦ γραφείου ἐσκέφθην νὰ κάμω ἓνα περίπατον ἀναψυχῆς μέχρι τοῦ Νισάν-τάς. Ἐπεριπατοῦσα ἔχων εἰς τὴν κεφαλὴν τὸν χάρτην ὅλης τῆς εὐρωπαϊκῆς πολιτικῆς. Ἐφερον διαφόρους κρίσεις ἐπὶ τῶν τελευταίων γεγονότων καὶ ἔδιδα εἰς ὅλα τοιαύτην ἢ τοιαύτην λύσιν. Φυσικῶς εἰς τὰς σκέψεις μου ἐκυρίαρχον αἱ λέξεις ἄς ἀνάφερα ἀνωτέρω, ἀλλ' εἰς τὸ τέλος ἐκάστης ὠρθοῦντο ὡς φάσμα τρομερὸν δύο ἄλλαι λέξεις: Αἱ ΔΥΝΑΜΕΙΣ

Αἴφνης τὰς σκέψεις καὶ κρίσεις αὐτὰς διακόπτει ὁ ἐξῆς διάλογος, ὁ ὁποῖος διεξήγετο μετὰ τοῦ ἐμπροσθελοφόρου, ἐχόντων ἀρειμανίως ἐστριμμένον τὸν μύστακα καὶ καθήμενοι πρὸ τῆς θύρας καταστήματος.

— Τὸ πλαῖνὸ τὸ μαγαζὶ, ἔλεγεν ὁ εἰς, δὲν εἶναι ἄσκημο.
— Τί λές, περίφημο μαγαζὶ, ἀπήντησεν ὁ σύντροφός του
— Σκοπεύω νὰ τὸ προσαρτήσω!

Σκοπεύει νὰ τὸ προσαρτήσῃ ἐσκέφθην. Καὶ τὸ ἔλεγε μετὰ τρομακτικῆς ἀφελείας δεικνύων αὐτὸ διὰ τοῦ γονδροῦ του δακτύλου. Ἀλλ' αἱ Δυνάμεις; Δὲν λαμβάνεις κακόμοιρε, ὑπ' ὄψει τὰς Δυνάμεις;

Καὶ ἀντιπαρήλθον. Ὀλίγον ἀποτέρω, εἰς τὴν θύραν μεγάλου καφενεῖου τῶν Μνηματακίων, συνήντησα προγράστορά τινα ἀποτείνοντα τὸν λόγον διὰ βραχνῶδους φωνῆς εἰς δεκαεξαετῆ μείρακα, ὅστις ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἔτριβε διὰ τῆς ἄκρας τοῦ μανικιοῦ του τὸν μόλις ἰδρώνοντα μύστακά του.

— Ἐτσι ποῦ σοῦ λέω νὰ κάνῃς.

— Θὰ προσπαθίσω.

— Τί θὰ προσπαθίσῃς, ἐγὼ θὰ σὲ προσαρτήσω καὶ ἐννοια σου.

— Μὰ ξέρεις, μάστορα δὲν εἶναι στὸ χέρι μου.

Καὶ βέβαια δὲν εἶναι στὸ χέρι σου, διεννοήθη ἄλλ' οὔτε εἰς τὸ χέρι τοῦ ἀποκληθέντος μάστορα, παρα-

μόνον εἰς τὸ χέρι τῶν Δυνάμεων καὶ αὐτὸ πλέον πρέπει νὰ κατανοηθῇ ἀπὸ ὅλους, διὰ νὰ μὴ γίνονται παρὰ τράγωνα,

Ἐπροχώρησα. Εἶχα ἤδη λησμονήσει καὶ τὰς δύο συνδιασκέψεις περὶ προσαρτήσεων, ὅτε δύο κουτσαβάκια μερπούμπλικες μεγάλες, ἐπακουμβήσας ναχαλῶς ἐπὶ τοῦ δεξιῶ ὠτός, διήλθον βιαίως πρὸ ἐμοῦ. Ἄν ἤμην δηλὸς θὰ ἐτρόμαζον. Τὰ τρομερῶς φαρδιά πανταλόνια τῶν ἐνέπνεον τρόμον καὶ ἔτρεπα εἰς πανικοειδῆ φυγὴν κάθε φιλήσυχον περιπατητήν. Καὶ ὅμως δὲν ἐπλήγην ὑπὸ τρόμου, ἀλλ' ἐπλήγη ἡ ἀκοή μου ὑπὸ τῶν ἐπισήμων τούτων καὶ διπλωματικωτάτων λέξεων:

— Σοῦ λέω πῶς θὰ ἐκρύξω τὴν προσαρτήση. Αὐτοὶ συνδιάσκεψι, λένε, πῶς θὰ γάνουν καὶ συνδιάσκεψι δὲν γάνουν, εἴτε ἕως ὅτου βρεθῆ κανένας ἄλλος νὰ μοῦ τὴν ἀρπάξῃ. . . Ἐδῶ θέλει πραξικόπημα. Τὴν ἀρπάξαι, τὸ λοιπὸν ἐγὼ προτιθέτω. . . Στὸ χέρι μου δὲν εἶναι

Ἐ! ταλαίπωρε, δὲν εἶναι στὸ χέρι σου, εἶναι στὸ χέρι τῶν δυνάμεων. Καὶ ἂν τὴν ἀρπάξῃς, ὅπως λέγῃς, διὰ τῆς βίας, ποῖος θὰ ἀναγνωρίσῃ τὸ τοιοῦτον; Ἡ Ἀγγλία ἐδήλωσεν ἤδη ρητῶς ὅτι κατ' οὐδένα τρόπον παραδέχεται, πραξικόπηματα καὶ βιαιὰς προσαρτήσεις. Ἐκτός ἐὰν ὀπισθὲν σου ὑπάρχει καμμία μεγάλη δύναμις, ἣτις νὰ σὲ ὠθῆ καὶ νὰ σὲ ὑποστηρίξῃ εἰς τὸ τοιοῦτον. Ἄν δὲν ὑπάρχῃ καλὰ ἢ καμίας νὰ ἀναμένῃς καρτερικῶς τὴν συνδιάσκεψιν.

Κατὰ τὸ Παγκάλτιον, καθὼς εἶμην ἀφηρημένος συν-

εκρούσθη πρὸς τρεῖς ὑψηλοπλοφόρους. Ἐζήτησα συγγνώμην, ἣτις μοὶ ἐδόθη εὐμενῶς καὶ ἀντιπαρήλθον. Δὲν ἐπρόφθασα ὅμως νὰ κάμω ὀλίγα βήματα καὶ ἐφθασαν μέχρι τῆς ἀκοῆς μου αἱ ἐξῆς λέξεις:

— Πρέπει δέχως ἄλλο νὰ γίνῃ αὐτὴ ἡ συνδιάσκεψις. . . Δὲν ἐπιτρέπεται πλέον εἰς ὑμᾶς νὰ ἀφίνωμεν νὰ παρόχεται καιρὸς. . . Θὰ μετανοήσωμεν. . . Θὰ καταστῶμεν ἠθικοὶ αὐτοῦργοι κακῶν ἀποτελεσμάτων. Μία συνδιάσκεψις θὰ τὰ καθαρῇ ὅλα καὶ ἕκαστος θὰ λάβῃ τὸ

Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΜΑΣ

Ἀστυνόμος ἐκτελῶν τὸ καθήκον του.

Ο ΚΑΤΑΔΙΩΚΟΜΕΝΟΣ

ΔΙΗΓΗΜΑ

Ἐμβήκα εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ φίλου μου. Εἶχα ἀκριβῶς δώδεκα ἔτη νὰ τὸν ἴδω. Ἡ ὑποδοχὴ, τὴν ὁποίαν μοῦ ἔκαμε δὲν ἦτο ἐγκάρδιος. Ἐνθυμούμαι δὲ ὅτι ὅταν ἐχωρίσθημεν ἔχονε πικρὰ δάκρυα καὶ με ἀπεχαιρέτα λέγων διὰ φωνῆς διακοπτομένης.

— Καλὴ ἀντάμωσις, καλὴ ἀντάμωσις . . .
Κάτι τὸ παράξενον εἶχον οἱ τρόποι του. Κάτι τὸ παράξενον ἔβλεπε εἰς τὴν ὡς κηρὸν γλωμμὴ φυσιογνωμίαν του. Ἦτο ἰσχνός, ἰσχνότατος καὶ αἰ παρεία του ἀγρίως βαθουλωμένοι. Οἱ μεγάλοι καὶ ὄραιοι πρὶν ὀφθαλμοὶ του εἶχον τώρα ἔκφρασιν φθισικοῦ, εὐρισκομένου εἰς τὸ τελευταῖον στάδιον τῆς ἀσθενείας, ἔκφρασιν ἀνθρώπου φρικωδῶς βρασνιζομένου. Ὅταν με πρῶτον εἶδεν

Αἱ γυναῖκες ὅπως τὰ κύματα τοῦ ὠκεανοῦ, εἶναι ὅλοι ἴδιοι καὶ ποτὲ δὲν ὁμοιάζει ἢ μία τὴν ἄλλην.

Ὅταν ἡ τύχη δὲν μᾶς εἰσνοεῖ τὴν ὀνομάζομεν τυφλὴν.

Ἡ εὐτυχία ὁμοιάζει πρὸς κυλιομένην σφαῖραν, τὴν ὁποίαν ὅταν προφθάσομεν λακτιζομεν.

Ὅσον μικρὰ καὶ ἂν εἶναι ἡ πατρὶς καταλαμβάνει εἰς τὴν καρδίαν τοῦ καλῶς ἀνατεθραμμένου ἀνθρώπου μεγάλην θέαν. Ὁ Ἕλληνας οὐδέποτε ἄφησε νὰ ἐκθροισθῇ, ἔστω καὶ ἐπὶ στιγμὴν, ἡ θεὰ αὐτῆς ἐκ τῆς καρδίας του.

Ἡ μήτηρ δέκα τέκνον δύναται νὰ δώσῃ ὀλόκληρον τὴν καρδίαν της εἰς ἕκαστον ἐξ αὐτῶν. Τὰ δέκα τέκνα ὁμοῦ δὲν δύναται νὰ δώσῃ μίαν καρδίαν εἰς τὴν μητέρα αὐτῶν.

Ἡ σοβαρότης τῶν νεανίδων σπανίως εἶναι τόσο ἀθάλα, ὅσον ἡ ζωηρότης των.

ΣΤΙΧΟΙ ΑΡΧΑΙΟΙ

ΑΔΙΚΑΙΟΥ

Μακρομαλλοῦσ' ἀγνή Σαπφῶ
στὸ γέλοιό σου τὸ μέλι τρέχει
Ποδοῦσα κάτω νὰ σοῦ πῶ
μὰ νά, ἢ ντροπὴ δεμένο μ' ἔχει.

ΣΑΠΦΟΥΣ

Ἄν τῶν καλῶν, τῶν ἁγίων, ὁ πόθος σὲ κινοῦσε
κ' ἢ γλώσσά σου δὲ σ' ἔτρωγε κάτω κακὸ νὰ πῆς,
Τῆ γλώσσα μὲς στὸ στόμα σου ντροπὴ δὲν θὰ κοίνοῦσε
μὰ θάλεγε τὸ δίκαιο χωρὶς νὰ μὲ ντραπῆς.

ΔΗΜ. ΦΩΤΕΙΝΟΣ

ΑΣΤΕΙΑ

ΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ὁ Γιάννης. - Τὰ συγχαρητήριά μου, κυρὰ Μαργουίλα, φαίνεται πῶς ὁ γυῖός σου ἀνετράφηκε μὲ καλὰς ιδέες.
Μαργουίλα. - Εἶναι λόγια τοῦ κόσμου αὐτά . . . Ὁ γυῖός μου ἀνατράφηκε μὲ τὸ μιμνῆρον.

ΚΩΛΥΜΑ ΑΝΥΠΕΡΒΛΗΤΟΝ

Ὁ Ἀγαθόπουλος ἀπεφάσισε νὰ δώσῃ τέσμα εἰς τὴν ἀνυπερβλήτον ζωὴν του. Ἐπῆρε λοιπὸν ἓνα σχοινίον καὶ μετέβη εἰς τὸ δάσος. Ἐκεῖ ἔδесе τὸ σχοινίον εἰς ἓνα κλώνον καὶ ἦτο ἔτοιμος νὰ ἀπαχονισθῇ. Αἰφνης ὁμως καταλαμβάνεται ἀπὸ πονόδοντον. - Διάβωλε, λέγει, τώρα ἤθελε νὰ μὲ πιάσῃ τὸ δόντι μου . . . τὴν στιγμὴν ποῦ θὰ ἐλάμβανε τέλος μία διακαιῆς ἐπιθυμία μου . . . Καὶ ὁ ὀδοντοίατρος εὐρίσκειται τρεῖς ὥρας μακρὰν ἀπ' ἐδῶ . . . Διάβωλε!

ΑΤΥΧΗΣ ΑΝΤΑΛΛΑΓΗ ΙΔΕΩΝ

Μεταξὺ γνωρίμων ἔλαβε χώραν ὁ ἐξῆς μικρὸς διάλογος ἔξωθεν τοῦ Τοκατλιάν.
— Φίλε μου, μὴν ἀπορεῖς.
— Ἀλλὰ πῶς νὰ μὴ ἀπορήσω, λές ἀνοησίας;
— Ἀκριβῶς, λέγω ἀνοησίας, ἀλλὰ δὲν πταίω ἐγώ. ἤμην πρὸ ὀλίγου μετὰ τοῦ διευθυντοῦ τῆς Τανίν καὶ ἀντηλλάξαμεν τὰς πολιτικὰς μας ιδέας.

ΕΝ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙ

Διδάσκαλος. - Ὁ πατέρας σου μὲ χρεωστᾷ 850 γρ. Ὅφειλε δὲ νὰ μοῦ δίδῃ 50 γρὸς κατὰ μῆνα. Πόσα θὰ μὲ χρεωστῇ τὸν ἐρχόμενον μῆνα;
Μαθητὴς. - 850 γρῶσια.
Διδάσκαλος. - Δὲ γνωρίζεις ἀριθμητικὴν, βλέπω.
Μαθητὴς. - Πῶς, κύριε. Ἐσεῖς δὲν γνωρίζετε τὸν πατέρα μου.

μεριδιὸν του καὶ θὰ ἀπέργεται.
Μπρέ! εἶπον κατ' ἰδίαν, συνεκρούσθην πρὸς τρεῖς μεγάλας δυνάμεις . . . Ἡ συνδιάσκεψις λοιπὸν ἔχει ἀπορασισθῆ. Τί μωρολογοῦσαν λοιπὸν ἐκεῖνοι οἱ δύο φαρδοπαντελονάδες κούτσαοι; Τί βιάζονται τὸ λοιπὸν, ἵνα κινήσουν τὴν μῆνιν τῶν Δυνάμεων;

Ὅτῳ συλλογιζόμενος καὶ καταδιωκόμενος ὑπὸ τῶν ἀφορητῶν πλέον καταστασῶν λέξεων: προσαρτῶ, προσάρτησις, συνδιάσκεψις κτλ. ἔφθασα εἰς Πέτρας, ἔνθα ἀπήλανον τῆς ἀπειρογάπτου εὐμορφίας τοῦ βαθυγαλάνου Βοσπόρου καὶ τῶν ὑπὸ δένδρων κεκαλυμμένων ἀπέναντι λοφίσκων. Ἀφηρέθην εἰς τὸ ὄραϊον θέαμα καὶ ἤμην εὐχαιριστήμενος ἀπὸ τὴν βαθεῖαν ἡσυχίαν, ἣτις ἐπεκράτει εἰς τὰ περίε. Ὁραία εἶναι ἡ ἡσυχία ὅταν ἐξέρχεται τις τῆς θορυβώδου πόλεως, ἔνθα εἰς ἕκαστον βῆμα συγκρούεται μετὰ διαβατῶν, ἀθροφόρων καὶ ἐκνευρίζεται ἀπὸ τὰς διαφόρους φωνὰς ἀνθρώπων τε καὶ σκύλων. Ἄλλ' ἐπέπρωτο γλυκὺς τις ψίθυρος νὰ ταράξῃ τὴν ὄραϊαν ταύτην ἡσυχίαν. Ἐστράφην ἵνα ἴδω πόθεν προήρχετο ὁ ψίθυρος οὗτος. Ἦτο πτηνῶν ψίθυρος, ἦτο φύλλον ξηρῶν κυλιόμενων ἐπὶ τοῦ πρασίνου ἐδάφους, ἢ ὄταπάτη; Δὲν ἦτο πτηνῶν ψίθυρος, δὲν ἦτο φύλλον κυλιόμενων ἐπὶ τοῦ πρασίνου ἐδάφους, ἀλλ' οὔτε ὄταπάτη. Τί ἦτο λοιπὸν; Δύο ἀνθρωποειδεῖς τρυγόνες εἶχον κολλήσει τὰ ἐρυθρά, ὡς παπαρούνες, χεῖλη των καὶ τὸ θεῖον καὶ ἀρμονικὸν ἐκεῖνο φίλημα ἔξερράγη εἰς ἓνα ψίθυρον, τὸν γλυκὺν ψίθυρον, τὸν ὁποῖον εἶχον πρὸ ὀλίγου ἀκούσει.

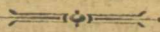
Ὀλίγαι στιγμαὶ μὲ ἐτήρησαν ἐν ἐκστάσει. Εἶχον λησμονήσει ὀλοτελῶς τὰς διαφόρους προσαρτήσεις, συνδιασκέψεις κτλ. εἶχον λησμονήσει καὶ τὴν ἀπέραντη εὐμορφίαν, ἣτις τόσοσὺν προκλητικῆ ἐξηπλοῦτο πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου. Ἀλλὰ φεῦ! Ἦτο γραπτὸν νὰ ἐπανέλθουν πάλιν εἰς τὸν νοῦν μου. Μοὶ τὰς ἐπανέφερον αἱ σατανικαὶ αὐταὶ λέξεις:

- Τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἐκηρύξαμεν τὴν ἔνωσή μας!
- Καὶ καμμία δύναμις δὲν θὰ δινηθῇ νὰ μᾶς χωρίσῃ!
- Εἶναι τετελεσμένον γεγονός!

Ἐφυγον, ἔφυγον καὶ νομίζω ὅτι ἀκόμη φεύγω. Τί λοιπὸν παντοῦ ἀνεμίχθη αὐτὴ ἡ πογιτικὴ; Μήπως ἡ διπλωματία θὰ καθορίζῃ εἰς τὸ ἐξῆς τὰς ἐρωτικὰς μας σχέσεις; Μία ἐνδόμυχη φωνὴ μοῦ λέγει ἓνα στενωόρειον: βέβαια. Λοιπὸν εὐλογημένοι θνητοί, διατὶ λογαριάζεται χωρὶς τὸν ξενοδόχον; Μήπως αἱ Δυνάμεις εἶναι δυνατόν ἄνευ προηγουμένης συγκαταθέσεώς των νὰ ἐπιτρέψουν τοιαύτας ἐνώσεις, τοιαύτα τετελεσμένα γεγονότα;

Ἐπέστρεψα εἰς τὸ γραφεῖόν μου. Ἐσκέφθην σκέψιν τολμηράν, τώρα ποῦ λαμβάνουν χώραν τόσαι προσαρτήσεις νὰ προσαρτηθῶ κ' ἐγὼ εἰς αὐτό. Ἀλλὰ δὲν ἐτόλμησα. Προτιμῶ νὰ βολιδοσωπῆσω τὰς Δυνάμεις ἢ νὰ περιμένω καρτερικῶς τὴν συνδιάσκεψιν.

ΟΜΗΡΙΚΟΣ

ισερχόμενον εἰς τὸ δωμάτιόν του ὄχρῖασε περισσότερο. Αἱ ὄφρεις του ἀνετινάχθησαν καὶ ἤρξατο ἐξετάζων με ἀπὸ πᾶνω ὡς κάτω μὲ βλέμματα βλοσυρά. Ἐνόμιζες ὅτι συνελάμβανον αἴφνης ἕνοχον ἀξιοποιῖνον πράξεως. Δὲν ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας μου ὡς περιέμενον, ἀλλ' ὄφρῖος ὄπισθεν τοῦ γραφείου του, ἕνα γραφεῖον κατάφορτον βιβλίων, μοῦ ἔτεινε ξηρῶς τὴν χεῖρα.

— Βέβαια, ἐσκέφθη, τὰ χρόνια ψύχρανεν τὴν ἀγάπην, οὐ εἶχε ὁ φίλος μου γιὰ μένα πρῖν.

Ἐκάθισε εἰς μίαν ἀναπαυτικὴν πολυθρόνα καὶ ἄρχισε ἐταξύ μου ἀδιάφορος συνομιλία. Πῶς διήλθον ἐγὼ εἰς τὸ ἐξωτερικὸν μακρὰν τῆς πατριδος μου. τὴν δωδεκατίαν, πῶς ἐπέρασε ἐκεῖνος ἐδῶ ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τοῦ χωρισμοῦ μας. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἀνατινάξεις τινὲς τοῦ σώματός του καὶ συχνὰ ἀδικαιολόγητοι χειρονομίαι ἢ συμβιβαζόμενα μὲ τὸ θέμα τῆς συνομιλίας μας, μοῦ καμαν περισσότερο προσεκτικόν. Παρατήρησα κάπου-κάπου καὶ νευρικὰς συσπάσεις τῶν χαρακτηριστικῶν του πολὺ παραδόξως. Αἴφνης ὅταν μοῦ εἶπε πῶς πλέον δὲν ἐξέρχεται τοῦ δωματίου του καὶ πῶς περισσότερο τοῦ ἀρέσει νὰ κάθηται εἰς τὸ γραφεῖόν του καὶ νὰ καταγίνεται μὲ τὰ ἀγαπητὰ του τὰ βιβλία, ἔκαμε μίαν ἀπότομον κίνησιν πρὸς τὰ ὀπίσω ἀνεξήγητον, ἣτις ὁμοίαζε περισσότερο πρὸς ἀνατίναγμα καὶ ξάφνημα κεντουμένου ἵππου. Ὅταν πάλιν ἐπρόσθεσε χωρὶς νὰ τὸ φέρῃ ἢ σειρὰ τῆς συνομιλίας ὅτι ὁ κόσμος εἶναι κακός, ἢ κινήσιν τοῦ σώματός του λοκλήρου ἐπανελήφθη νευρικωτέρα καὶ προσέτεινε ὀρμητικῶς τὴν χεῖρα ὡσεὶ ἐπρόκειτο νὰ ἀναχαιτίσῃ ἐχθρὸν ὀρμῶντα ἀποτόμως ἐναντίον του. Ἐνόησα ὅτι, ἀποία ἀσθένεια ἐβασάνιζε τὸν φίλον μου. Δὲν εἰξεύρω ἢν στιγμὴν ἐκείνην διατὶ μοῦ ἐφαίνετο βλαβερὸν νὰ τοῦ ἀμω τὴν παρατήρησιν καὶ τὸν ἐρωτήσω τί τὸν καταλαμβάνει.

Ἐνῶ ὁμίλει ἔρριψα ἐν ταχὺ βλέμμα εἰς τὸ δωμάτιον. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἢ κατάστασιν του ἦτο περισσότερο ὀμαλὴ. Τὸ δωμάτιόν του λαμπρὰ ἔστολισμένον, αἱ τοῖχοι κεκαλυμμένοι διὰ περσικῶν ταπήτων μεγάλης ἰξίας, ὠραῖαι εἰκόνες δοκίμων ζωγράφων μετὰ χρυσῶν καὶ ἐγκοκνῶν πλαισίων, πλουσία βιβλιοθήκη καὶ ἐρυθραῖ φελούδινοι πολυθρόνοι ἐφανέρωνον ὅτι ἢ πρώην καλοῦ ἔρασις τοῦ φίλου μου μὲ ὅλην τὴν ἀεργίαν του διαηροῦτο ἀκόμη. Τὸ βλέμμα μου ἐνῶ περιεργάζετο τὰ οὗ δωματίου, αἴφνης ἔστη ἐπὶ ἐνὸς σημείου, τὸ ὁποῖον ἠλθῶς μὲ ἔκαμε νὰ φρίξω, μὲ κατέλαβε ἕνα ἀλλόκοτον ἴσθημα εἰς τὴν θέαν του. Ἴσως φόβος. Τὸ δωμάτιον οὗ φίλου μου δὲν ἦτο δωμάτιον ἐλευθέρου ἀνθρώπου ἀλλὰ φυλακὴ καὶ μάλιστα φυλακὴ βαρυποῖνου καταδικίου. Ἰαρά τὰ δύο φύλλα τῆς θύρας ἦσαν καρφωμένοι ἀπὸ ῥεῖς πελώριοι χαλκάδες, εἰς μίαν δὲ γωνίαν τοῦ δωματίου τρεῖς γονδραὶ σιδηραὶ μπάρες. Τί ζητοῦν τὰ τοιούτου εἶδους ἀντικείμενα εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ φίλου μου; καὶ τὸ σπουδαῖον, τὰ παράθυρα ἦσαν ἐφωδιασμένα διὰ ἰνδρῶν κινγκλίδων καὶ διπλῶν σιδηρῶν παραθυροφύλων. Ἡ ἐκπληξίς μου ἀνῆλθεν εἰς τὸ διαπασῶν, ἀλλ' ἢ ἐκπληξίς αὕτη δὲν ἦτο ἄδολος ἐκπληξίς, ἤρξατο νὰ συγκρισθῆται μὲ μίαν ἀρκετὰ μεγάλην δόσιν φόβου. Ποῦ εὐρί-

σκομαι λοιπόν; Πρέπει νὰ ἔχω ἐμπιστοσύνην εἰς τὸν ἀπέναντί μου καθήμενον, ὁ ὁποῖος ἄλλοτε ἦτο ὁ καλύτερός μου φίλος; Καὶ δὲν ἠμπούρεσα πλέον νὰ κρατηθῶ καὶ ἐρώτησα:

— Νὰ μὲ συγχωρήσῃς . . . σὲ διακόπτω . . . ἀλλὰ δὲν μοῦ λές. ἀδελφέ μου, τί πάει νὰ πῆ αὕτη ἢ προφύλαξις . . . τί κανάτια εἶναι αὐτά; τί μπάρες;

Ἡ φυσιογνωμία του παρευθὺς ἠλλοιώθη. Ἐξεδήλωνεν ἐκπληξιν βαθεῖαν διὰ τὴν φυσικὴν μου ἐρώτησιν. Δὲν ἀπεκρίθη ὅμως ἀμέσως. Εἶδον πάλιν νὰ ἀνατινάξονται αἱ ὄφρεις του καὶ νὰ κινουῦνται τὰ χεῖλη του ὡς κἀτὶ νὰ ἐψιθύριζε. Ἀφοῦ παρήλθον δύο-τρία λεπτὰ ἠσύχασεν, ἐγλυκάνθη κάπως ἢ μορφὴ του καὶ εἶπε:

— Τί κανάτια εἶναι αὐτά; . . . τί μπάρες; . . . ὦ! ἐὼν Μῆτσο μου, πῶς ἀκόμη δὲν γνωρίζεις τὸν κόσμον. . . Τὸν κόσμον! (Ἐδῶ ἔσφιξε τὰ δόντια του καὶ ἢ φωνὴ του ἐγένετο συρτή). Ὁ κόσμος εἶναι κακός, δὲν ἀκούς κάθε μέρα νὰ μπαίνουνε στὰ σπίτια, νὰ σπάνουνε πέρτες καὶ νὰ κλέβουν; Εἶναι φονιάς ὁ κόσμος. . . Σὲ σκοτώνει γιὰ νὰ σοῦ κλέψῃ ἕνα κομμάτι ψωμί. Χίλιες φορὲς εἶδα ἀπ' ἔξω, νὰ σ' αὐτὸν τὸν δρόμο, νὰ περπατοῦν ὑποπτα πρόσωπα, ὅλο ὑποπτα, καὶ νὰ κρυφοκοιτάζουν τὰ παράθυρά μου, νὰ κρυφομιλοῦν . . . Φοροῦν καπέλα, φοροῦν φέσια, αἱ φυσιογνωμίαι των εἶναι τερατώδεις. . . Ἡ προφύλαξις ἀπὸ τὸ κακὸ εἶναι ἢ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου. . .

Τὰ λόγια αὐτὰ τὰ εἶπε μετὰ τρόπου φιλοσοφικῆς αὐθεντίας. Καὶ εἶχε πεποιθῆσιν, ζωγραφιζομένην ἐπὶ τοῦ προσώπου του, ὅτι δὲν ἠμποροῦσε νὰ ὑπάρξῃ ἀντίρρησης. Ἠπόρησε λοιπὸν πολὺ ὅταν τοῦ ἀπεκρίθη:

— Μὰ μήπως ὅλος ὁ κόσμος λαμβάνει τέτοιες προφύλαξεις;

— Πᾶ ἔσθ, δὲν φυλάγεται;

— Ὁχι!

Ἡ νευρικὴ κίνησις πάλιν ἐπανελήφθη. Τὰ ἴδια συμπτώματα τοῦ τρόμου, ὑπὸ τοῦ ὁποῖου καταλαμβάνετο, ἐχαράχθησαν ἐπὶ τῆς μορφῆς του μετὰ περισσοτέρας ἐντάσεως καὶ ἐσύρθη πρὸς τὰ ὀπίσω κατὰ ἕνα βῆμα. Τὰ χεῖλη του σπασμωδικῶς τρέμοντα ἐφαίνοντο κἀτὶ ψιθυρίζοντα. Τί συνέβαινε τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰς τὸν φίλον μου; Διατὶ ἢ ἀπόκρισίς μου ἢ τόσον ἀπλῆ τοῦ ἐπέφερε τόσον δυνατόν κλονισμόν; Μετ' ὀλίγον τοῦτο δὲν μοῦ ἦτο πλέον μυστήριον.

Ἄντι νὰ μοῦ ἀπαντήσῃ κατευθεῖαν εἰς τὴν τελευταίαν μου ἀπόκρισιν ἤρξατο νὰ μοῦ λέγῃ ὡς νὰ μοῦ ἔκαμε διδαχὴν.

— Ποτὲ δὲν πρέπει νὰ εἶσαι βέβαιος διὰ τὸν ἑαυτόν σου. . . Εἶσαι ἕνα μερμιγκάκι μέσα σ' αὐτὸ τὸ ἄπειρο ποῦ βλέπεις καὶ μπορεῖ ἢ παραμικρὴ πετρίτσα νὰ τὸ τσαλαπατήσῃ, νὰ τὸ κἀνῃ ζουπίδι, ἐνῶ ἀμέριμνο νὰ πηγαίνῃ νὰ πάρῃ ἕνα κονγκιάδα τροφὴ. . . Αὐτὰ εἶναι λόγια ἀνθρώπου πεπειραμένου. . . Γιατὶ δὲν βγαίνω ἔξω; Ὅριστε παράξενος ἐρώτησις. Ἀλλὰ πῶς μπορεῖς νὰ μοῦ βεβαιώσῃς, ἅμα βγῶ ἔξω στὸ δρόμο. . . στὸν ἀπαίσιο δρόμο. . . δὲ θὰ πέσῃ ἔξω ἕνα κεραμιδίον στὸ κεφάλι μου καὶ δὲ θὰ μ' ἀφήσῃ στὸν τόπο; Ποιὸς σοῦ λέγει πῶς

ἐγὼ ὁ θνητὸς δὲν μπορῶ νὰ σκουντουφλήσω καὶ πίπτω νὰ θραύσω τὰ πόδια μου καὶ νὰ σέρνουμε ὑστερα κουτσός; Μάλιστα. Μὴ δὲν ἄκουσες ποτέ σου ὅτι ἀνθρωπὸς τις βαίνων ἀμέριμνος καὶ εὐτυχὴς ἔφαγε ἔξαφνα μίαν κεραμιδιὰ στὸ κεφάλι κ' ἔμεινε στὸν τόπο; Ποιὸς σοῦ λέει ὅτι ἕνας ἀνθρωπὸς, ἐνῶ περπατεῖ δὲν δύναται νὰ σκουντουφλήσῃ, νὰ πέσῃ καὶ νὰ σπάσῃ τὸ πόδι του καὶ νὰ σέρνεται κουτσός μὲ τὰ δεκανίκια; Δὲν δύναται τάχα νὰ σὲ παραγνώρισῃ κανένας κακοῦργος, ὁ κόσμος γιοματός κακοῦργους εἶναι, καὶ νὰ σοῦ καρφώσῃ τὸ μαχαίρι του στὰ στήθια; Εἶναι δυνατόν. ἕκατὸ φορὲς εἶναι δυνατόν. Εἶναι λοιπὸν βλακεία ποῦ δὲν βγαίνω ἔξω; Ἐδῶ δὲν εἶμαι βέβαιος γιὰ τὸν ἑαυτόν μου;

Καμμία ἀμφιβολία δὲν μοῦ ἔμεινε πλέον διὰ τὴν ἀσθένειαν τοῦ δυστυχοῦς μου φίλου καὶ ὅμως μοῦ ἔκαμε τόσῃ ἐντύπωσιν ἢ τρελλή του λογική.

Καὶ ἐσκέφθη, ἐνθυμηθεὶς λεπτομερείας τινὰς τῆς παρελθούσης του ζωῆς. ὅτι ἢ σημερινὴ κατάστασις τοῦ φίλου μου δὲν εἶναι ἀπότομος μετάβασις ἐκ μιᾶς ἄκρας εἰς ἄλλην, ἀλλὰ συνέχεια αἰτίας τινός, ἣτις εἶχε τὴν ἀρχὴν τῆς εἰς τὴν παιδικὴν του ἀκόμη ἡλικίαν.

Ἐνθυμοῦμαι μίαν φορὰν ἐνῶ ἐπεριπατούσαμεν συνητησίσαμεν μίαν κηδεῖαν, τόσον δὲ κακὸν τοῦ ἔκαμεν ἢ θεὰ τῆς ὄστε ἀποστρέψας ἀποτόμως τὸ πρόσωπον καὶ τρέχων κατὰ τὴν ἀντίθετον διεύθυνσιν ἐμουρμούρισε.

— Πεθαμένος. Πεθαμένος!

Ἄλλοτε πάλιν παρατήρησε μακρόθεν βαφέα τινὰ ἐπὶ ὑψηλοῦ ἰκρίωματος βάφοντα τὴν πρόσοψιν οἰκίας τινός καὶ ἐκ τοῦ θαύματος τούτου κατελήφθη ὑπὸ τρόμου καὶ ρῆξας δυνατὴν φωνὴν ἔφυγε.

— Θὰ γκρεμισθῇ!

Ἐνῶ ἐγὼ ἔφερον εἰς τὸν νοῦν μου τ' ἀνωτέρω, ὁ φίλος μου ὀχρωμένος ὄπισθεν τοῦ γραφείου του ἐξηκολούθησε.

— Τὸ ἐλάχιστον πρᾶγμα δύναται νὰ σοῦ φέρῃ αἰώνιαν δυστυχίαν. Μιᾶς στιγμῆς γέλοια, αἰώνια κλαύματα. . . μιᾶς στιγμῆς χαρὰ, αἰώνια λύπη. . . Γι' αὐτὸ ποτὲ μου δὲν γελῶ ποτὲ μου δὲν χαίρουμαι. . . Προτιμῶ τὴν ἡμερὴν δυστυχίαν ἀπὸ τὴν ξαφνικὴν μεγάλην χαρὰν, γιατί πίσω αὐτῆς ἔρχεται ἢ μεγάλη δυστυχία. . . Γι' αὐτὸ προφύλαξι, φίλε μου σοῦ συστήνω προφύλαξιν ἀπ' ὅλον τὸν κόσμον κ' ἀκόμη ἀπὸ μένα, ποῦ βλέπεις ἄκακο σάν ἀρνάκι, γιατί τίς μπορεῖ νὰ ἐγκυηθῇ καὶ γιὰ μένα; Δύναται ἔξαφνα νὰ γίνω κακός φονιάς μὴ δὲν ἔχουμε τόσα καὶ τόσα παραδείγματα; . . . Καὶ ἐγὼ μὴ δύναμαι νὰ πῶ ὅτι εἶμαι ἀσφαλισμένος κοντά σου; Ξέρω ἐγὼ ἂν δὲν ἦλθες ἐδῶ ἐπίτηδες γιὰ. . .

Μόλις τοῦ ἦλθε ἢ σκέψις αὕτη ἢ κάπως παράλογος. ἐσημειώθησαν πάλιν τὰ ἴδια συμπτώματα τῆς ἀσθενείας του εἰς τὴν μορφὴν του. Κίτρινος ὡς σουδάριον, αἱ ὄφρεις του ἔπαιζον κινούμενα μὲ ἀπαραδειγματίστον ταχύτητα καὶ τὰ χεῖλη του, χεῖλη ὀχρόλευκα, συνεσπῶντο σπασμωδικῶς, ἐνῶ ἐσύρθη δύο βήματα πρὸς τὰ ὀπίσω ἀποτόμως, ἔρριψε τοὺς ὀφθαλμούς του βλοσυροὺς ἐπάνω μου, ἐξεταστικούς, θέλων ἴσως νὰ διῖδῃ τὰς σκέψεις μου καὶ προσέτεινε τὰς χεῖρας ἵνα ἐμποδίσῃ ἴσως τὸ φάσμα, τὸ ὁποῖον τὸν ἐκυνήγει τὴν στιγμὴν ἐκείνην νὰ ὀρμήσῃ ἐναντίον του. Καὶ μὲ φωνὴν παρακλητικὴν, ἣτις ἔδιξε σκληρῶς τὴν καρδίαν μου, βραχνῶδη καὶ ἠρρωστημένην ἐφώ-

νησε παρὰ εἶπε:

— Μὴ! δὲ σοῦκανα τίποτα. . . Μὴ γίνεσαι καὶ σὺ τὸν ἄλλον κόσμον. . . Χαρίσου εἰς τὴν παλαιάν μας φιλίαν. Μὴ μὲ σκοτώνῃς. . . Ὅλα τὰ ἔχη μου ἂς εἶναι δικὰ σοῦ. Δὲ θὰ σὲ καταδώσω. . .

Ἠγέθη. Προσεπάθησα νὰ τὸν πείσω ὅτι ἀπατάται εἶμαι φίλος του, φίλος του, ὅστις τὸν ἀγαπᾷ καὶ τὸν λυπᾷ. Ἀλλὰ τὸ σῆκωμά μου, φαίνεται, τὸ ἐξέλαβεν ὡς ὄρημα ἔρριψε φωνὴν τόσον σαρακτικὴν, τὴν ὁποίαν δὲν θὰ λυπήσω ποτέ, διότι ὡς δαίμων μὲ παρακολουθεῖ πάντοτε.

Τὸ φρονιμώτερον τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἦτο ν' ἀφήσω φίλον μου καὶ νὰ φύγω. Κάθε βοήθειαν, τὴν ὁποίαν θὰ σ' ἐπαθήθουν νὰ τὸν δώσω, κάθε νοουθεσίαν ὄχι μόνον θὰ ἦτο ριπτή, ἀλλὰ καὶ θὰ ἀπέβαινε βλαβερὰ. Ἦνοιξα λοιπὸν τὴν θύραν καὶ ἀνεχώρησα μουρμουρίζων:

— Δυστυχισμένε, φίλε μου!

Καὶ ἠσθάνθη παχέα δάκρυα νὰ πλημμυροῦν τοὺς ὄφρεις μου. Ἐνῶ ὁ φίλος μου μοῦ ἔρριπτε τὴν τελευταίαν λέξιν ἐκ τοῦ δωματίου:

— Φονιά!

Συχνὰ ἐρωτοῦσα ἔκτοτε εἰς τὸ σπῆτι του πῶς διήρχε φίλος μου, Αἱ προφύλαξεις του ἐπλήθυναν. Δὲν ἤθελε πλεονάζειν νὰ ἴδῃ κανένα. Μίαν ἡμέραν οἱ συγγενεῖς του οὔτινες πηλοῦθον τὰς κινήσεις του ἀνησύχησαν μὴ ἀκούοντας τὸν ῥαμικρὸν θόρυβον εἰς τὸ δωμάτιον. Ἡ ἡσυχία ἐκεῖ ἦτο κερκὴ. Ἐκρουσαν τὴν θύραν ἀλλὰ δὲν ἔλαβον ἀπάντησιν. ἔθραυσαν καὶ εὔρον τὸν δυστυχῆ μου φίλον κρεμάμενον τὸν ὑψηλότερον χαλκᾶ τῆς θύρας διὰ σινδόνης, μὲ γλῶσσαν ἔξω τοῦ στόματος, μὲ ὑελώδεις ὀφθαλμούς ὀλοανοίκτους χεῖρας ξυλιασμένας καὶ τεταμένας πρὸς τὰ κάτω εἰς σποδῶν ἀρπακτικῶν πτηνοῦ. Εἶδα τὴν εἰκόνα ἐκείνην φρικτὴν, εἶδα τὴν γαλήνην, ἣτις ἐβασίλευεν εἰς τὸ ἐκ τοῦ νάτου περισσότερο ἀγριωθὲν πρόσωπόν του, εἶδα τὴν ἀσπίδα τῶν χελέων του, ὀλοεύκων τώρα. ἐκ τῶν ὁποίων δύο μηνῶν ἐξέφευγον τόσον παράδοξα πράγματα.

Μετὰ τὴν πρώτην ταραχὴν τῶν συγγενῶν του εὐρέθη τῆς τραπέζης ἢ ἐξῆς ἐπιστολή:

« Μὲ ρωτᾶτε γιατί πεθαίνω; Ὁλος ὁ κόσμος βιάται νὰ μὲ σκοτώσῃ, οἱ πέτρες, τὰ κεραμιδία, τὰ ζῶα, οἱ ἀνθρώποι. Καλῆτερα ἐγὼ λοιπὸν νὰ τοὺς προλάβω. Τώρα τελευτᾷ ἔρχονται οἱ φονιάδες στὴν κάμαρά μου ἀκόμα. Τοὺς βλάπτει κάθε νύκτα καὶ ὕπνος δὲν μὲ παίρνει. Σὰν θέλεται καὶ νὰ γλυτώσετε ἀπ' αὐτὸν τὸν κόσμον, τὸ ἴδιο νὰ κάνετε. Ἔγω γιὰ τὸν Θεὸ φυλαχθῆτε ἀπὸ τὰ πετραδάκια τοῦ δρόμου, τὰ κεραμιδία τῶν σπητιῶν, ἀπὸ τὰ λυσσοασμένα σκυλιὰ βράζουν οἱ δρόμοι καὶ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους.»

ΗΛΙΑΣ ΜΑΡΟΥΣΗΣ

ΕΠΙΚΑΙΡΑ

ΦΕΤΟΣ όλα σχεδόν αι μεγάλα έορταί των έθνων ενδνών συνέπεσαν όμοϋ. Οι Μουσουλμά- έόρτασαν τὸ Κουρβάν Βαιράμιον και οι Χρι- τοί, ορθόδοξοί τε και καθολικοί, τὴν σωτηριαν ησιν τοϋ Θεανθρώπου. Και όμως ουδεμία έκ- ρος κίνησης παρετηρήθη κατά τὰς ήμέρας αὐτὰς α τρία σπουδαιότερα κέντρα τῆς άγορᾶς μας, Πάν, Πόλιν και Πέραν. Παντοϋ έσημειώθη φεια και ύπηρξαν καταστήματα, τὰ όποια τὸ ρας εκλειον χωρίς οι καταστηματαρχαί να εισ- ωσι γρόσιον. Πόθεν προέρχεται τὸ κακόν τὸ όποιον και οι γεροντότεροι δέν ενδυ- ται εις τὴν κρίσιν, ήν ή ύφίσταται άγορά μας πολλῶν μέν, πρὸ πάντων όμως από τῆς ιστο- ήμέρας τῆς παλινορθώσεως τοϋ Συντάγμα- ητις κρίσις, κατά τὴν γνώμην τῶν ειδότων χει σκοπὸν να μᾶς εγκαταλέληη λίαν προσε- "Αλλοι πάλιν, οι από περιωπῆς κρίνοντες ράγματα, αιτιῶνται τὸ μποϊκοτάξ κατά τῶν διακῶν προϊόντων, τὸ όποιον εάν εξακολου- , είναι βέβαιον ότι θα ακολουθήσουν πολλὰ κ- εύσεις. "Ηδη πέραν τῆς γαφύρας πολλὰ κα- ματα, ανθοϋντα άλλοτε, κλονίζονται.

έπίμετρον οι διενεργούντες τὸ μποϊκοτάξ κέπτονται να τὸ επεκτείνουν και επί τῶν έλλη- προϊόντων, δια τὸν λόγον, ότι ή Ελλάς μιμου- τὴν Αύστριαν και Βουλγαριαν σκοπεύει δῆθεν ρσαρτήση τὴν Κρήτην. Έάν πραγματοποιηθῆ οϋτον δύναται να επιφέρη μεγάλας καταστρο- χι μόνον εις τοϋς Έλληνας, αλλά και εις αϋ- τι τοϋς Όθωμανοϋς, περι τῶν όποιων οι κα- πατριῶται πρέπει τουλάχιστον να συλλογι- . Διότι οι πρώτοι δέν θα μείνουν με έσταυρω- τὰς χεῖρας, αλλά εις άντεκδίκησιν θα μᾶς ὡσωσι με τὸ ἴδιον νόμισμα και είναι γνωστὸν και εις τὰ παιδία ότι περισσότερα εισάγομεν εις Ελλάδα, παρὰ οι Έλληνες εις Τουρκίαν.

Έκτὸς τούτου ύπάρχει και κάτι άλλο, τὸ όποιον πολὺ καλά γνωρίζουσιν οι διενεργούντες τὰ μποϊκο- τὰξ πατριῶται, τὸ όποιον δύναται να φέρη κάποιαν ψυχρότητα μεταξύ Τουρκων και Έλλήνων Όθωμα- νῶν, εάν ή σκέψις περι έμπορικῶν πολέμου εναντίον τῶν έλληνικῶν προϊόντων πραγματοποιηθῆ. Ουδέ- ποτε δ έλληνικὸς πληθυσμὸς τοϋ Όθωμανικῶν Κρά- τους θα χειροκροτήση μίαν τοιαύτην άδικον πρᾶξιν εναντίον τῶν εμαιομένων αϋτοϋ.

ΜΕΤΑΞΥ όλων τῶν παιδαριωδῶν σκέψεων τὰς ό- ποίας κατά τὰς τελευταίας εβδομάδας συλλαμ- θάνει ο νοϋς μερικῶν Νεοτούρκων, θρυλλεῖται ότι ει- ναι και ή εξέξῆ: διενέργεια έμπορικῶν πολέμου και εναντίον τῆς Ιταλίας και Γαλλίας. Διενέργεια έμπο- ρικῶν πολέμου και εναντίον τίνων νομίζετε; Έναν- τίον όλων τῶν μῆ μουσουλμανικῶν έθνῶν, τῶν κα- τοικούντων τὸ δυστυχῆς τοϋτο κράτος, τὸ όποιον ονομάζεται Τουρκία. "Αν είναι δυνατὸν να πραγμα- τοποιηθῆ μία τοιαύτη σκέψις δέν γνωρίζομεν, είναι όμως δυνατὸν να ψιθυρίσωμεν απομάσσοντες λύπης δάκρυον: καλή φώτηση.

Η ΑΞΙΟΘΡΗΗΤΟΣ στάσις τοϋ Μακ. Πατριάρ- χου πρῆην Ίεροσολύμων κ. Δαμιανοϋ, παρή- γαγε τὴν χειρίστην εντύπωσιν ανά τὸ Έλληνικόν, τοϋ όποιοϋ μέχρι τῆς χθὲς εκέκτητο τὰς συμπαθείας και τὸ όποιον σήμερον αίσχύνεται πρὸς βάρος αϋτοϋ. "Αλλά δύναται τις να έρωτήση: διατηροϋνται ακόμη τὰ μικρόβια τῆς μικροφιλοτιμίας, τοϋ εγωῖσμοϋ, τῆς σαπίλας εις τοϋς λειτουργοϋς τοϋ Υψίστου; Τὰ μι- κρόβια, τὰ όποια εις αρχαιότεραν εποχὴν, εις τὴν σκοτεινὴν εποχὴν τῆς μεσαιωνικῆς ήμῶν ιστορίας προητοίμαζαν τὴν πτώσιν τῆς Μεγάλῆς Αὐτοκρατο- ρίας; Δέν θα ήτο προτιμώτερον και δι' αϋτὸν ακόμη τὸν Δαμιανὸν, εάν φείδεται τῆς ὑπολήψεως τοϋ ονό- ματός του, να ὑπακούση εις τὴν φωνὴν τῆς Ίερᾶς Συνόδου τῆς Σιωνίτιδος Έκκλησίας και να έδιδε τὴν

ανονικὴν αϋτοϋ παραίτησιν, να οϋτω απαλλαγῶ μεν και από μερικὰς πολὺ δόχληρὰς επεμβάσεις;

Ο εγωῖσμός και ή φιλαρχία είναι τόσον κακοὶ σύμβουλοι, ὡστε ή απάντησις είναι εκ τῶν προτέρων γνωστή. Εἰς τοιοϋτος εγωῖσμός διατηρεῖ ακόμη εις τὴν θέσιν του και τὸν Μητροπολίτην τῆς ὡραίας, αλλά δυστυχῶς Χίου, εις τοιοϋτος εγωῖσμός διατη- ρεῖ ακόμη τὴν μεγαλόνησον Κύπρον εις ελεεινὸν και εξευτελιστικὸν σπαραγμόν.

Ο Θεὸς να μᾶς βοηθήση, διότι τὰ πάντα είναι καθ' ήμῶν και μόνον ήμεις ὑπὲρ ήμῶν. Έάν εἴμεθα και ήμεις αϋτοὶ καθ' ήμῶν τί μέλλει γενέσθαι; Ο έχ- θρὸς έχει άγρυπνον τὸ ὄμμα και προσμένει τὴν κα- τάλληλον στιγμὴν δια τὸ καιριον κτύπημα. Προσοχή λοιπὸν και κάτω δέγωῖσμός, δῆρρωστημένος εγωῖσμός.

ΕΙΣ μίαν εγγῶριον εφημερίδα ανεγνώσαμεν εϋχὴν ὑπὲρ ιδρύσεως μεταφραστικῆς τῶν αρχαίων βι- βλιοθήκης πρὸς διαπαιδαγώγησιν, καθὼς έλεγε, τοϋ λαοϋ δια τῆς σοφίας κ.τ.λ. τῶν αρχαίων ήμῶν προ- γόνων. Ωραία ή ιδέα, εϋγενῆς ή εϋχὴ τοϋ γρά- φαντος, αλλά ὀλίγον, πολὺ ὀλίγον πρακτικὴ. Ο λαὸς, ο πολὺς λαὸς δέν δύναται να ανέλθῃ μέχρι τῆς αρχαίας σοφίας. Δέν ήνοήθη άλλως ότι ο λαὸς οϋτος, περι τοϋ όποιοϋ τόσον φροντίζει ο άρ- θρογράφος, κατασυντριβόμενος να κερδίση τὸν έ- πιϋσίον, δέν έχει διάθεσιν πρὸς ανάγνωσιν; Δέν ήν- νοήθη ότι ο εϋγενῆς αϋτὸς λαὸς και εϋφυῆς προτιμᾶ να δώση τὸ γρόσι του, ὅπως μετὰ τὴν έρ- γασίαν κενώση δύο-τρία ποτηράκια, ρακῆς παρὰ να αγοράση εν βιβλίον έστω και άριστούργημα αντί τῆς αϋτῆς αξίας;

Εἰς τὴν Ελλάδα έχουν σχεδόν μεταφρασθῆ όλα τὰ αρχαία έργα και μάλιστα εις γλώσσῃν πολὺ κα- ταληπτὴν— δέν γνωρίζω αν είναι ἄμειρος μαλλια- ρισμοϋ, ὅπως τὴν θέλη ο γράφας— ποῖος τὰ ανέ- γνωσε;

Παρασκευάσατε τὸν λαὸν πρὸς ανάγνωσιν και δέν χρειάζονται να παρουσιασθῶσι νέοι Ζωγράφοι πρὸς ἴδρυσιν βιβλιοθηκῶν. Εἰς νέους Ζωγράφους θα μετα- τραποϋν τότε ὅλοι οι έχοντες τὰ προσόντα λόγιοι και ανεξαρέτως πάντες οι εκδόδοι. "Αλλά παρασκευά- σατε τὸν λαὸν πρὸς ανάγνωσιν, ήτιςειςάλλαεθνη πε- ρισσότερον ήμῶν προηγμένα κατήνησεν ανάγκη.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η κακή πεθερά.

Η Τουρκία, έλεγεν, ήμέραν τινα γνωστός κύριος τοϋ

-Πέραν, εις μίαν ομήγηρον, είναι μία γυναίκα με π- παιδία, τὰ όποια δέν θέλει να υπανδρεύση. Οι έρασι- μως συννενοϋνται μ' αϋτὰ και τῆς τὰ κλέβουν. " τίς άλλες έγιναν τρεις απαγωγαι, αι όποια κατεθορι- σαν ὀλόκληρον τὸν κόσμον.

Η προσβυτέρα, ή κόρηδης Βοσνιερζεγοβίνη, έρασι- τὸνηρηαῖον Φραγκίσκον ὄχετο ἀπιουσα. Η δευτερότα ή δις Ρωμυλία, εϋρισκομένη εις ἀδεμίτους σχέσεις εικοσαετίας μετὰ τοϋ Φερδινάνδου παρεδόθη ήδη ὀλ- λῶς εις αϋτὸν. Η δὲ τρίτοτοκος, ή δις Κρήτη, ανακ- ψασα ότι δέν ήτο πράγματι μήτηρ της, αλλά μητρ- πρὸ πολλοϋ απεχωρίσθη αϋτῆς και νῦν τελει τοϋς μους της, παρὰ τὴν συγκατάθεσιν πάντοτε τῆς π- ρᾶς, μετὰ τοϋ Γεωργίου.

Επειδὴ όμως κατά τὰ τουρκικά έθιμα ο γαμ- πληρώνει εις τὴν πεθερὰν και επειδὴ οι τρεις αταγα- γαμβροὶ δυστροποϋν εις τὸ να αναγνωρίσουν ένα το- τον έθιμον, λέγεται, ότι θα επέμβουν μερικοὶ από ἄρχαιοτέρους γαμβροϋς να μῆ ἀδικηθῆ τόσον ἀσυστό ή πεθερά.

Ο δὲ Γραμμὸν και ο Μαιτινὸν

Ο στρατόρχης δὲ Γραμμὸν έπαιζε χαρτιά μετὰ βασιλέως. Ρίπιων ένα χαρτί κατά λάθος καταφέρτε- ναντίον εαυτοϋ λέγων:

-- Διάβολε! παίζω ὡς ένας Μαιτινίον.

Ο στρατόρχης Μαιτινίον εϋρίσκετο ὀπισθὲν του, μωθεῖς δὲ κύπτει εις τὸ οὖς τοϋ δὲ Γραμμὸν και λέ- — Εἶσαι ένας ἀνόητος.

— "Ακριβῶς αϋτὸ ήθελα να εἶπω κ' εγώ, ἀπεκρί- δὲ Γραμμὸν.

Ο Γερο Μαρτίνος

Ο Γερο-Μαρτίνος ειργάζετο εις τὸν άγρόν του τοϋ έφεραν τὴν εἶδησιν ότι ή σιταποθήκη του και εϋτυχῶς, ήτο ήσφαλισμένη εις πολὺ καλὴν τιμὴν. Εϋ- φθη μάλιστα πῶς τὸ συμβάν θα τοϋ επέφερε κέ- επειδὴ ή λιταποθήκη του εκτὸς ότι ήτο εις καλὴν τι- ήσφαλισμένη. δέν τοϋ εϋρησίμευε πλέον και εις τίποτ-

Η ασφαλιστικὴ εταιρία έστειλεν ἀμέσως ένα αντι- σωπὸν της να εξετάση τὴν κατάστασιν. Οϋτος παρετι- σεν εις τὸν Γερο-Μαρτίνον ότι ή γενομένη καταστρο- ήτο μικροτέρας αξίας τῆς ασφαλισθείσης και επρότεινε τοϋ δοθῆ ένα ποσόν, δια τοϋ όποιοϋ ο Μαρτίνος να σκευάση τὴν σιταποθήκην. "Αλλ' οϋτος δέν εδέχθη κ- εταιρία ακολουθοϋσα σχετικὸν ἄρθρον τοϋ συμβολα- εκτισεν εκ νέου τὴν σιταποθήκην.

Σκέπτεται τις εάν ο Μαρτίνος είχε λόγους να είναι χαριστημένος δια τὴν τοιαύτην έκβασιν τῆς ὑποθέ- Και όμως ήραγκάσθη να τὴν δεχθῆ.

Μετὰ παρέλευσιν ὀλίγου καιροϋ επεσκέφθη τὸν Γ. Μαρτίνον εις ασφαλιστῆς ἐπὶ τῆς ζωῆς, ὅστις σιωμύ- προσεπάθει να πείση αϋτὸν τὸ ὄφελος και τὰ κέρδη, όποια θα είχαν εάν ήσφαλιζέτο.

χωρικός ήκουε χωρίς να προσφύγη λέξιν, ἀλλ' ὅτα
 ραλιστής ἐτελείωσεν ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.
 "Εγὼ ν' ἀσφαλιστῶ.... ποιέ, τίς βαρέθηκα τίς ἀ-
 ειες.
 ἀσφαλιστής ἐπέμενε.
 "Εάν δὲν ἐπιθυμῆς νὰ ἀσφαλισθῆς σὺ, μπορεῖς νὰ
 λίσης τὴ γυναῖκά σου.
 "Α! ὄχι, ἐπῆπεν ὁ Μαρτῖνος.... Καταλαβαίνω....
 αβαίνω ἐγώ.... "Αν πεθάνῃ ἡ γυναῖκά μου ἄντις νὰ
 ὄσετε παράδες, θὰ μοῦ δώσετε μίαν ἄλλην στὴ θέση
 "Εγὼ καταλαβαίνω ἀπὸ ἀσφάλειες.

Βουλευτής ὑπὲρ τοῦ «Ἐπικαίρου»

ἔξῃς νόστιμον συνέβη κατὰ τὰς τελευταίας βουλευ-
 ἐκλογάς :
 ποφήφιός τις βουλευτής ἐπεφόρτισεν εἰς πωλητὴν
 μῶν νὰ τοιχοκολλήσῃ τὸ πολιτικὸν του πρόγραμμα.
 ὅμως εἶχε τοιχοκολλήσῃ ἐν εἰς Πέραν, ἄλλος κολ-
 τοιχοκολλῶν τὰς ρεκλάμας τοῦ «Ἐπικαίρου» ἐ-
 σε μίαν αὐτῶν ἐπὶ τῶν προγραμμάτων του, οὕτως
 νὰ ἀναγνωσκονται τὰ ἔξῃς :

"Αγαπητοὶ συμπολίται,
 δόξα δὲν μὲ κινεῖ νὰ ἐκθέσω ὑπονηφιότητα βου-
 λην, οὔτε τὸ ἰδιαίτερόν μου συμφέρον, τὸ ὅποιον
 τε παρῆidon, ἀλλὰ ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν πατρίδα, ἡ ἀ-
 πρὸς ὑμᾶς, οἵτινες μέχρι σήμερον κατεθλίβεσθε
 συστήνω ὅμως, ἀγαπητὰ μου τέκνα, νὰ ἔχετε πρὸ
 μῶν πάντοτε τὸ ἔξῃς ρητόν :
 «Ἐπικαίρος», ἐφημερὶς ἑβδ... αία, πολιτικὴ, φι-
 κή, οὐμοριστικὴ καὶ σατυ... Ἐκδίδεται καθ' ἑ-
 ν Κυριακὴν. "Ολοὶ ἀγοράσατε τὸν Ἐπικαίρον, ὁ ὅ-
 εἶναι μοναδικὸς εἰς τὸ εἶδος του καὶ τιμᾶται μόνον
 ράδων».
 χαριστοῦμεν τὸν ὑποψήφιον βουλευτὴν διὰ τὴν θερ-
 νόστασιν.

Ἐτοιμότης

ζωγράφος Λατουάλ, ὅστις διηύθυνε μίαν Ἀκαδη-
 ζωγραφικῆς, ἀπηγόρευσεν ἀπολύτως νὰ καπνίζον
 ἐργαστήριόν του.
 μέραν τινὰ εἰσερχόμενος αἴφνης παρετήρησεν ἕνα
 μαθητῶν του προσπαθοῦντα νὰ κρύψῃ ἀνημμένον
 ρν.
 τὰ σαρκαστικοῦ μειδιάματος ὁ διδάσκαλος ἐπλη-
 πρὸς τὸν πταίστην καὶ τοῦ λέγει :
 "Τί παρᾶξενό κραγιόνι ποῦ βαστάς, μπορῶ νὰ μάθω
 ζωγραφίσης μ' αὐτό ;
 "Σύννεφα, ἀπεκρίθη ὁ μαθητὴς ἄνευ δισταγμοῦ.
 εὐφρῆς ἀπάντησις ἠδ' ἀρτίστησε τὸν διδάσκαλον.

ΜΠΕΛΛΗΣ

Γέρνω σὶ φροῦδι
 τὸ φέσι μου,
 Περῶ τὴν κάμα
 στὴ μέση μου.

Καὶ βγαίνω σὶὰ σοκάκια
 τὸ βράδυ ἀργά,
 Ἐσένα ν' ἀνταμόσω
 καὶ γιὰ καβγά.

Κι ἄλλοι ποῖος σὲ πειράξῃ
 κανάρι μου,
 Καὶ ἄλλοι ποῖος θὰ πατήσῃ
 τὸ ζωνάρι μου.

ΙΩ. ΒΑΡΒΟΥΧΗΣ

ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ

Οἱ ἄνθρωποι δὲν ἐπιτυγχάνουσι καθολοκληρίαν οὔτε ὅ,τι θέ-
 λουσιν, οὔτε ὅ,τι δύνανται.

Κάθισε στραβὰ ἂν θέλεις, ἀλλ' ὄμιλει ἴσια.

Καὶ οἱ τῆς ἀόμι πίπτουν τῶν δένδρον.

ΟΙ ΑΝΑΤΟΛΙΚΟΙ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΟΙ

—ΥΠΑΡΧΗ ΘΕΣΙΣ ΚΥΡΙΟΙ ;
 —ΟΡΙΣΤΕ
 —!!!

ΛΑΜΠΡΑ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

ΟΙ ΜΑΘΗΤΑΙ ΜΑΣ

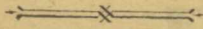
"Η μεσιὰ εἰς τὴν μαγειρίσσαν
 "Νὰ πλύνῃς τὸ καφεκούτι σου γιατί, εἶπε, ἡ κυρία πὸς βρωμᾷ.
 "Νὰ πλύνῃ ἐκεῖνη τὸ δικά της, γιατί, εἶπε, ὁ κύριος πὸς
 βρωμᾷ...

Καθηγητής. - Διαρεῖς τὴν Εὐρώπην εἰς δεκαοκτὼ τμήμα
 "Ἐστο. Εἰς ποῖον τῶν τμημάτων τούτων τοποθετεῖς τὸν Βεζούβι
 Μαθητής. - Εἰς τὸ τμήμα τῶν καπνιστῶν . . .

Ο ΕΠΙΚΑΙΡΟΣ

ΗΜΕΡΙΣ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

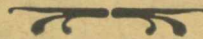
ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

Ἐτησίᾳ ἐν Κωνσταντινουπόλει	Γρ.	30
„ „ ταῖς Ἐπαρχίαις	„	40
„ „ τῶ Ἐξωτερικῶ	φρ.	10
Ἑξάμηνος „ Κωνσταντινουπόλει	γρ.	15
„ „ ταῖς Ἐπαρχίαις	„	20
„ „ τῶ Ἐξωτερικῶ	φρ.	5

Ἡ συνδρομὴ προπληρώνεται.

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ 20 ΠΑΡΑΔΕΣ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΠΡΩΤΟΣ

Ἡ καλητέρα μετάφρασις τοῦ κατωτέρω σοννέτου *ully-Prudhomme*, λαμβάνει ὡς δῶρον ἐν ὀρολόγιον καὶ σπεύεται εἰς τὸν Ἐπίκαιρον, ἀποστολὴ τῶν χειρογράφων γίνεται δεκτὴ μέχρι τῆς Ἰανουαρίου.

L'ÉTRANGER

*Je me dis bien souvent : De quelle race es-tu ?
Ton cœur ne trouve rien qui l'enchaîne ou ravisse,
Ta pensée et tes sens rien qui les assouvisse.
Il semble qu'un bonheur infini te soi dû.*

*Pourtant, quel paradis as-tu jamais perdu ?
A quelle auguste cause as-tu rendu service ?
Pour ne voir ici-bas que laidetur et que vice,
Quelle est ta beauté propre et la propre vertu ?*

*A mes vagues regrets d'un ciel que j'imagine,
A me dégoûts divins, il faut une origine :
Vainement je la cherche en mon cœur de limon ;*

*Et, moi-même étonnées des douleurs que j'exprime,
Écoute en moi pleurer ua étranger supreme
Qui u'a toujours caché sa patrie et son nom.*

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

εδόθη τὸ πρὸ πολλοῦ ἀγγελθὲν ὑπὸ τῶν κ.κ. Α- ΣΗΜΠΡΙΩΤΟΥ ΑΓΓΕΛΑΙΔΟΥ Ἐπιτελεῖται ὑπὸ πολλῶν ἐγγράμων

καὶ καθαρῶς φιλολογικῶν καὶ στολιζέται ὑπὸ πολλῶν ἐγγράμων καὶ παριστανουσῶν διάφορα τοπεῖα καὶ πρόσωπα. Ὅλοι σχεδὸν

οἱ τὰ πρῶτα φέροντες εἰς τὰ ἑλληνικὰ γράμματα παρελαύνουν διτῶν σελίδων του. Κάλαιμοι ἀνήκοντες εἰς τὴν δημοτικὴν γλῶσσαν καὶ εἰς τὴν καθαρεύουσαν. Ἐνα τοιοῦτον ἡμερολόγιον πληροῖ μέγα κενόν, τὰ πρὸ αὐτοῦ ἐκδοθέντα δὲν ἦσαν ἄλλο τι παρὰ ἔλεεινὰ κατασκευάσματα ἀπειρῶν νεανίσκων.

Τὸ Ἐπιτελεῖται ὑπὸ πολλῶν ἐγγράμων καὶ καθαρῶς φιλολογικῶν καὶ στολιζέται ὑπὸ πολλῶν ἐγγράμων καὶ παριστανουσῶν διάφορα τοπεῖα καὶ πρόσωπα. Ὅλοι σχεδὸν οἱ τὰ πρῶτα φέροντες εἰς τὰ ἑλληνικὰ γράμματα παρελαύνουν διτῶν σελίδων του. Κάλαιμοι ἀνήκοντες εἰς τὴν δημοτικὴν γλῶσσαν καὶ εἰς τὴν καθαρεύουσαν. Ἐνα τοιοῦτον ἡμερολόγιον πληροῖ μέγα κενόν, τὰ πρὸ αὐτοῦ ἐκδοθέντα δὲν ἦσαν ἄλλο τι παρὰ ἔλεεινὰ κατασκευάσματα ἀπειρῶν νεανίσκων.

Τὸ συνιστῶμεν ἐκθύμως.

!!!

ΖΗΤΗΜΑΤΑ

Ἀπὸ σήμερον ἀρχόμεθα ἀποτεινόντες διαφόρους ἐρωτήσεις εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας. Αἱ ἀπαντήσεις τῶν θὰ δημοσιεύονται εἰς τὸν Ἐπίκαιρον, εἴτε ὑπὸ ψευδώνυμον, εἴτε ὑπὸ τὸ ἀληθὲς αὐτῶν ὄνομα. Δὲν πρέπει ὅμως νὰ εἶναι μακροσκελεῖς.

Διαθέτομεν καὶ μίαν στήλην διὰ τοὺς ἀναγνώστας μας. Οἱ ἀναγνώσται μας δύνανται νὰ ἀποτεινοσιν ἐρωτήσεις εἰς τὸ δημοσίον ἐκ τοῦ ὁποῦ νὰ λαμβάνουν ἀπάντησιν. Ἐκτὸς τούτου ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ συστήνουν καὶ διαγωνισμούς, τῶν ὁποῦν κριτὴς εἶναι ὁ ἀγωνοθέτης. Πρέπει ὅμως νὰ ἀποστέλλεται εἰς τὸν Ἐπίκαιρον, τὸ βραβεῖον πρὸς φύλαξιν, μαζὺ μὲ τὴν προκήρυξιν. Οἱ διαγωνισμοὶ ἡμπορεῖ νὰ εἶναι : Ἐρωτήσεων, Αἰνιγμάτων, Γρίφων, Ποιημάτων κτλ.

ΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΜΑΣ

—Θέλετε νὰ εἶναι ζυλότυπος ὁ σύζυγος ἢ ἡ σύζυγος σας ; Διατι θέλετε καὶ διατι δὲν θέλετε ;

—Σὰς ἀρέσκει ὁ ἄγαμος βίος ἢ ὁ ἔγγαμος ;

Διατι ὁ ἄγαμος καὶ ὄχι ὁ ἔγγαμος ; Διατι ὁ ἔγγαμος καὶ ὄχι ὁ ἄγαμος ;

—Ἡμπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ φιλία μεταξὺ ἀνδρὸς καὶ γυναικός, ὅταν ἀμφότεροι ἔχουν ὅλα τὰ προσόντα νὰ ἐμπνέωσιν ἔρωτα.

ΓΡΑΦΕΙΑ ΕΠΙΚΑΙΡΟΥ

565, ΠΕΡΑΝ ΤΕΚΕ, 565

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ & ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

Θ. ΜΠΕΝΑ & Σ^{ΑΣ}

565, ΠΕΡΑ, ΤΕΚΕ, 565.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ ΠΑΝΤΟΣ ΕΙΔΟΥΣ

ΕΥΘΥΝΙΑ ΤΑΧΥΤΗΣ

ΤΙΜΑΙ ΕΚΤΟΣ ΠΑΝΤΟΣ ΣΥΝΑΦΩΝΙΣΜΟΥ

ΣΤΟΙΧΕΙΟΧΥΤΗΡΙΟΝ ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΟΝ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ

ΔΕΧΕΤΑΙ ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑΣ ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ

ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΚΑΙ ΓΑΛΛΙΚΩΝ

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΧΡΥΣΑΝΘΟΠΟΥΛΟΣ
ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟΝ
ΤΟΥ ΤΥΠΟΥ
ΕΝ ΚΩΝ ΠΟΛΕΙ

ΠΩΛΗΣΙΣ ΤΟΥ ΕΠΙΚΑΙΡΟΥ

ΠΕΡΑΝ ΤΕΚΕ, ΑΡ. 565.

ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟΝ ΤΟΥ ΤΥΠΟΥ Π. ΧΡΥΣΑΝΘΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΝ ΓΑΛΑΤΑ, ΚΙΟΥΡΕΚΤΣΙΔΙΚΑ, ΚΑΡΑΚΑΣΟΓΛΟΥ ΧΑΝΙΟΝ ΑΡ. 2-3